

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΜΙΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΙΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. φυλ. 82.)

Καὶ ἰδοὺ προσηλοῦτο ἐπὶ τῆς μαγίσσης· ἡ ψυχὴ τοῦ προέλεγέ τι ἔκτακτον, ἡ συνάντησις αὐτῆς τῷ ἐγένετο ἐπιθυμία, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν παρίστατο ὡς ἀνάγκη, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἱκανοποιήσῃ, καθόσον ἡ ἀναμενομένη ὥρα τῆς πρωίας, ἄφινεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἦχον ἀνεξήγητον.

Ὁ ἄνθρωπος ὅσω καὶ ἂν ἦναι ἱππότης ἀπέναντι τῆς ζωῆς, δεισιδαιμονεῖ ὁμῶς, ἀκουσίως πολλάκις, τὴν παραμονὴν σπουδαίας τινος πράξεως, ἣτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα ἐπιρροὴν μέλλουσας· διότι τοῦ μέλλοντος τὸ βαθὺ καὶ σκοτεινὸν κάλυμμα, μόνῃ ἢ μοῖρα, διὰ νὰ μὴν εἴπω, ὁ θεὸς, ἣτις τὸ προητοίμασε, μόνῃ ἐκείνῃ δύναται νὰ τὸ ἀποσύρῃ· ἄνευ συγκινήσεως θίδι μόνῃ ἐκείνῃ εἰξεύρει τί ἐκεῖ γέγραπται· καὶ ἐπομένως ἀδιαφορεῖ εἰς τὰς ἐντυπώσεις τῶν παραδόξων φαινομένων. Ὁ ἄνθρωπος ὁμῶς ὁμοιάζει τὸν ἐνώπιον λαχείου ἱστάμενον καὶ ἀναμένοντα εἰς πᾶσαν ἐξερχομένην ψῆφον νὰ μετρήσῃ καὶ ἕνα παλμὸν τῆς καρδίας του, μέχρις οὗ καὶ ὁ ἰδικὸς του ἀριθμὸς ἐξερχόμενος, καταδείξῃ τὸ μηδὲν — ἢ τὴν τύχην.

— Αἶ, Προηγούμενε, τί σκέπτεσαι; δὲν χορεύεις καὶ σὺ, κελότυχε, αὔριον ἴσως δὲν θὰ ἔχῃς καιρὸν, εἶπε τὸ ἀρκούδιον.

— Ὁ Προηγούμενος ἐκλαβὼν τὴν ἐκφρασιν ὡς κακὸν οἰωνὸν, ἐρρίγησε, πλὴν διὰ νὰ μὴν ἀποδείξῃ, ὅτι μεριμνᾷ, εἶπεν ὑπομειδιῶν, ἐπιφυλάττομαι νὰ χορεύσω εἰς τοῦ Παράδεισου τὰ Ἡλύσια.

— Χά! χά! ἀνεκάγχασε τὸ ἀρκούδιον, εἰς τὸν παράδεισον; εἰς τὸν διάβολον! θὰ σὲ στείλλῃ ὁ Συνταγματάρχης· καὶ ἤκουσες ὅτι δὲν ἀστειεύεται, καταιδάζει σπαθιαῖς θεοφόβους; ἀκούεις, ἀκοῦς; ἐπανε-

λάβανε σενεχῶς μέχρις οὗ ἐλθὼν, ἔπασεν ἀσθμαῖνον ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὴν ὁποίαν παρ' ὀλίγον νὰ ἀνατρέψῃ· κατόπιν ἐπῆλθον οἱ λοιποὶ, μόλις δυνάμενοι νὰ ἀναπνεύσωσιν ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς συγκινήσεως τοῦ χοροῦ.

— ὦ, ἔλεγεν ὁ εἷς.

— Ἄϊ, ἔκραζεν ὁ ἄλλος, ἡ κεφαλὴ μου στρέφεται. Διατί δὲν ἐ-
χόρευσες, Προηγούμενε;

— Πρῶτον, διότι δὲν εἶχα, καθὼς βλέπετε, συγχορευτὴν, ἀφοῦ
ὁ ρασσοφόρος μου ἐκράτει τὸν ῥυθμόν.

— Δὲν εἶχες συγχορευτὴν; ἓνα κάθισμα τότε.

— Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἤθελα πάλιν καὶ νὰ διακόψω τὸ νῆμα
τοῦ παραμυθιοῦ μου, καθὼς κατεκόπητε σεῖς χοροπηδοῦντες.

— Ἐχεις δίκαιον, φρόνιμος ἄνθρωπος, τελείωσε λοιπὸν τὸ διαβολο-
παραμύθιό σου, διότι τίποτε δὲν μᾶς μένει πλέον πρὸς διασκέδασιν.

— Ἐὰν ἐξακολουθῆτε ὅμως νὰ μὲ διακόπτετε, εὐγενέστατοί μου,
ἔχετε το ὥς βέβαιον, ὅτι θὰ διαρκέσῃ χιλίας νύκτας καὶ μίαν ἡμέ-
ραν, ὅσον καὶ τῆς κυρίας Καλιμάς αἱ ἱστορίαι.

— Ἐὰν ἦσαι λοιπὸν τόσον φρόνιμος, ἰδοὺ στιγμή νὰ κερδίσης ἐκ
τῆς νάρκης ἡμῶν, καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι οὐδεὶς ἔχει τὴν ὀρεξιν νὰ ἀντ-
εῖπῃ λέξιν ἵνα σὲ διακόψῃ, ὑπέλαβεν ὁ Δούξ.

— Ἐκτὸς μόνον ὀρεξιν διὰ νὰ φάγῃ, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅπου δὲν
ἔχομεν τίποτε! δυστυχῶς, ἐπρόσθεσε στενάζον τὸ ἀρκούδιον.

— Ἐπείνασες λοιπὸν καὶ πάλιν;

— Καὶ δὲν μὲ λέγετε, παρακαλῶ, ὕστερον ἀπὸ τοιοῦτον χορο-
πήδημα, τίς δὲν ἤθελε πεινάσῃ; καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες πεινοῦν. . .

— Αἱ γυναῖκες!

— Μάλιστα, Κύριοι, αἱ γυναῖκες· ἐνθυμοῦμαι μάλιστα μίαν τῶν
ἡμερῶν, εἰς μίαν — *soirée dansante* — μία κυρία *très comme*
il faut.

— Ἄφες νὰ ζῆς τὰ φαναριωτικά.

— Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε, παρ' ὀλίγον νὰ ἐκδόσω ἓν ἀνέκδοτον, εἰς
τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχεται, ἄλλο ἀνέκδοτον καὶ ἄλλο ἀνέκδοτον. . .

— Πολλὰ τέλος ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα σὲ εἰδοποιῶ ἂν ἐλησμόνη-
σες, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξομολογηθῇς, διότι τὸ ὁποῖον σκοπεῖς νὰ
κάμῃς ταξείδιον ἀνεπιστρεπτεῖ, μὰ τὴν ζωὴν μου, θὰ τὸ ἔχῃς μέγα
βάρος εἰς τὴν ψυχὴν σου.

— Ἐχεις δίκαιον, πλὴν εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνεκδότων, τὰ ὁ-
ποῖα πλειότερον κολάζουν, ὅταν τὰ λέγῃ τις, ἢ ὅταν δὲν τὰ λέγει.
Ἐπομένως οὕτω εἶναι καὶ χριστιανικώτερον, οὐχὶ τὰ εἰσερχόμενα, λέγει,
ἀλλὰ τὰ ἐξερχόμενα· διὰ τοῦτο ἤθελα προτιμῆσαι νὰ φάγω κάλλιον
ἓνα μικρὸν τοῦ μακαρίτου τράγου σου, Προηγούμενε, ἢ νὰ προσφέρω
δύω λέξεις.

— Λοιπὸν τότε, ἐπειδὴ δὲν δύνασαι οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο, ἐξακο-
λουθῶ νὰ λέγω ἐγὼ λοιπόν.

— Λέγε, λέγε! ανέκραξαν ὅλοι ὁμοῦ· ὁ πρόεδρος ἐξηκολούθησεν.

Ἐπαίζαμεν λοιπὸν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, παρωδοῦντες τὸν ἄνθρωπον, δηλαδὴ ἐκλαύσαμεν τὴν μοῖραν μας καὶ ἐγελάσαμεν μὲ τὰ συμβάντα μας, ἐνῶ ἡ πείνα ἡμῶν ἦτο τρομερά. Ἵπομονὴ λοιπὸν, εἵπομεν ἀλλήλοις καὶ ἐβλήθημεν εἰς ὁδὸν, ἀκολουθοῦντες τὴν πεπατημένην· μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, εὐρέθημεν εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς βουνοῦ, ἐξ ἧς κατωπτεύετο ἡ μεγάλη παράλληλος ὁδὸς ἡ φέρουσα πρὸς τὸ γενικὸν στρατόπεδον.

Ἐνῶ λοιπὸν εὐρισκόμεθα περὶ τὰ μέσα τῆς ὁδοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἴχομεν ἀποπλανηθῆ τὴν προτεραίαν, αἴφνης παρέστησαν ἐνώπιον ἡμῶν, μεταξὺ τοῦ ἡραιωμένου εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος δάσους, τὰ πρόθυρα ἐνὸς χωρίου, ἐνθα αἱ φωναὶ καὶ τὰ χαρμόсуна ἄσματα ἐπρόδιδον, ὅτι κατεῖχτο ἐκ τῶν ἡμετέρων. Ἐσώθημεν τέλος, εἶπα, ἐνῶ ἡ κοιλία ἡμῶν καὶ ὁ στόμαχος ἐσκίρτησαν εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι ἅμα ὑπῆρχε χωρίον καὶ ὀλίγη τροφὴ ἀναμφιδόλως θὰ ὑπῆρχεν ἐκεῖ. Ἀλλ' ὁποία πλάνη! ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ὥρας περιεπλανώμεθα ἀπὸ θύρας εἰς θύραν καὶ μόλις κατωρθώσαμεν νὰ προμηθευθῶμεν ὀλίγον ἄλευρον ἀραβοσίτου, τὸν ὅποιον ἐσπεύσαμεν, μακρυθέντες, ὀλίγον νὰ ζυμώσωμεν, καὶ ἀνάπτοντες πυρὰν μεγάλην νὰ ἐψήσωμεν μίαν ὁλόκληρον πῆταν ἐπὶ τῆς ἀνθρακιᾶς,

— Παντεσπάνια! λέγε ἐπὶ τὸ εὐφημότερον.

— Παντεσπάνια, τί νὰ γίνῃ! πρὸ πολλοῦ αὐτὴ ἦτον ἡ συνήθης τροφή μας, ἥθελεν ἐκληφθῆ δὲ ὡς δῶρον Θεοῦ, ἂν τεμάχιον τυροῦ ἢ δύο ἐλαῖαι ἐνέπιπτον εἰς τοὺς ὁδόντας ἡμῶν, ἐνῶ κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχεν ἄφθονον καὶ τὸ κρέας, ἀλλ' ἡ σπατάλη, ἡ κατάχρησις, ἡ μᾶλλον ἡ ἐπικρατοῦσα ἀταξία κατηνάλωσε καὶ διεσκόρπισε πᾶν τρόφιμον, ὥστε ὁ ἔχων ἀπόλυτον ἀνάγκην τινὸς πράγματος, ἔπρεπε νὰ προμηθεύηται αὐτὸ εἰσερχόμενος ἐντὸς τῶν ἐλληνικῶν ὁρίων, εἰς ἀπόστασιν πέντε ὥρῶν ἀπὸ τῆς θέσεώς μας κειμένων· καὶ νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἁμαρτίαν μου, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι ἐπὶ τῆς ιδέας αὐτῆς· ἐνῶ λοιπὸν ἐμοιράζομεν τὴν ἄνευ ἁλατος ἀραβοσιτίνου, παντεσπάνια μας, καὶ καθεὶς λαμβάνων τὸ μερίδιόν του ἐψήτον ἢ ἄψητον, καθόσον ἡ πείνα ὡς γνωρίζεις ἀρκούδιον, δὲν ἔχει τῆς μεμψιμοιρίας τὰς λεπτότητας, ἀπῆρχετο εἰς τινὰ παράμερον θέσιν νὰ τὸ φάγῃ μόνος, προσφυχίζων αὐτὸ εἰς τῆς φαντασίας του τὰ καρυκευμένα ἐκχυλίσματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ λαίμαργος δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ἑταῖρον του οὔτε τῆς θέας τοῦλάχιστον τὸ ἐντρύφημα· ἀπεχωρίσθην λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἀπ' αὐτῶν, ἀποφασισμένος νὰ μεταβῶ ἐν τῷ γενικῷ στρατοπέδῳ ἀπέχοντι εἰς ἡμισείας ὥρας ἀπόστασιν πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ στρατηγοῦ, καὶ κατόπιν νὰ εἰσέλθω ἐντὸς τῶν ὁρίων· ὁ σκοπός μου δὲ ἦτο νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῆς ἐπιτροπῆς χρηματικά τινὰ μέσα εἰς προμήθειαν τροφῶν ὅπως καὶ πρότινος μοὶ εἶχεν ἀνατεθῆ φροντίς.

— Ὁ καλότυχος ὁ Προηγούμενος! τὴν τροφαποθήκην τῶν ὠφελίμων γνώσεων ἥθελές πάντοτε νὰ ἀναγινώσκῃς καὶ μακρὰν ἀπὸ τὰς μυρσί-

νας τῆς δόξης· διότι, βέβαια μήγαρ ἦσο τράγος νὰ πρῶγῃς ἐν καιρῷ πείνης ἀπ' αὐτάς· εἶπεν ὁ αἰσθηματίας ἱππότης.

— Καὶ μήτε μυραίνει· δὲν ὑπῆρχον τοῦλάχιστον· ἠκούσατε, ὅτι βάτοι, πευκαί, θάμνοι αὐτὰ ἦσαν ὁ στολισμὸς τοῦ ἐδάφους τὸ ὅποιον ἓνα πῆγυν ἔσκαπτες καὶ ἐγένετο τάφος, εἰς ὃν σὲ ἐφύτευε δεκάῳραμον μολυβδόβολον ἄνευ πομπῆς καὶ παρατάξεως, ἄνευ τῆς εὐχῆς τοῦ ἱερέως ἂν ἦσο ὁ μέγας, ὁ λέων, ὁ στρατηγὸς ἢ ὁ νίκης στρατιώτης. Ἀδιακρίσια ὅμως Προηγούμενε, ἔ, τί λέγεις;

— Λέγω, ὅτι ἐγὼ ἐδοκίμασα ὅλα ταῦτα πλὴν τοῦ τάφου, καθὼς καταλαμβάνετε. καὶ εἰξεύρω, ὅτι δὲν ἐνταφιάζεται μόνος ὁ φονευόμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπιζῶν μετὰ τὴν διάψευσιν τῶν ἱερωτέρων ἐλπίδων τοῦ ἔθνικοῦ μέλλοντος ὁ Προηγούμενος συνωφρευώθη, οἱ λοιποὶ ἔσκυθρώπασαν, ἐν βλέμμα ἔρριψεν ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, καὶ εἷς στεναγμὸς ἐπρόδωσε τὸ διαφλέγον τὰ ἑλληνικὰ στήθη των αἰσθημα. Μετὰ τινων στιγμῶν σιωπὴν

— Γερονικόλα! ἔκραζεν ὁ Προηγούμενος.

— Προσταγή! ἀνταπεκρίθη ὁ γέρων ὀπισθεν τῆς θύρας του.

— Ὀλίγο κρασί γρήγορα!

Ὁ γέρων ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ταυτότητος τῆς φωνῆς καὶ τὸ βλέμμα τοῦ προηγούμενου ἀντικρύσας, ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ ἄνευ δισταγμοῦ.

— Εἶναι περιττὸν τώρα τὸ κρασί, εἶπον τινες τῶν ἱπποτῶν, κατεχόμενοι ἔτι ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συναισθήσεως τῶν τελευταίων λέξεων τοῦ Προηγούμενου.

— Τίποτε δὲν εἶναι περιττὸν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου . . . , ὑπέλαβε τὸ ἀρκούδιον, ἀφοῦ πρῶτον τὸ ἐξωγκωμένον στήθος του ἀφῆκε μυκηθμὸν ἀντηχήσαντα εἰς ὅλων τὰς καρδίας. Ὁ γέρων παρέστη, φέρων μίαν φιάλην οἴνου, τὴν ἐποίαν ἐναπέθεσεν ἐνώπιον τοῦ Προηγούμενου, ὅστις συνωφρευθεὶς, ὡς ὁ μάρτυς, ὁ παραδίδων τὴν μόνην πνοὴν τῆς ψυχῆς του, εἶπε μὲ τόνον προκαλέσαντα σπουδαίαν προσοχήν.

— Ἱππόται! τὴν φιάλην αὐτὴν τὴν προπίνομεν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας πατρίδος καὶ κάμνομεν σπονδὴν ἐπίσημον, ἢ ἡ ἡμετέρα γενεὰ νὰ λύσῃ τὸν γάρδιον δεσμὸν, ὅστις προσδαίνει τὸν σουλτάνον ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Κωνσταντίνου μας ἢ νὰ πέσωμεν μάρτυρες αὐτοῦ.

— Ὁμνύομεν!

— Ὁμνύομεν! ἂν καὶ ὁ ὅρκος αὐτὸς, ἐπρόσθεσε σιγαλὰ ὁ Παπουλάκος, ἐξέρχεται τῆς καρδίας καὶ οὐχὶ τῆς κεφαλῆς· ἐνῷ ἡ λύσις τοῦ πολυκρότου τούτου ζητήματος ζητεῖ κεφαλὴν καὶ οὐχὶ καρδίαν.

— Οἱ πόθοι καὶ τὸ μέλλον ἐκφράζονται διὰ τῶν εὐχῶν καὶ ἐνισχύονται διὰ τῶν ὀρκῶν, πραγματοποιεῖ δὲ αὐτοὺς μόνος ὁ Θεὸς ὁ ἀναγινώσκων εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων . . .

Σιγὴ ἐπίσημος ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ, ὡς ἂν ἐτελεῖτο μυστήριον τι. Τὸ ἀρκούδιον ἀποσεῖσεν τὴν κεφαλὴν μὲ μορφωμένον ἀνθρώπου

πάσχοντος νὰ διαφύγῃ τὸ κράτος τυράννου λογισμοῦ, διέλυσε ταύτην.

— Τέλος πάντων, εὐγενέστατοί μου νομίζω, εἶπεν, ὅτι ἀρχίζει νὰ γλυκοχαράζῃ ἡ αὐγή.

— Καὶ πόθεν τὸ εἰκάζετε, παρακαλῶ, ἀφοῦ ἐδῶ εἵμεθα κατὰ-κλειστοί;

— Ἀπὸ τὸν στόμαχόν μου, ὅστις πρὸ μικροῦ μὲν εἶχε ὄρθρον βα-
θὺν, ἤδη δὲ ἤρχισε τοῦ πεινροῦ τὰ συχνολαλήματα, τὸ ὅποιον θὰ εἶ-
πῃ ὅτι πλησιάζει ἡ ἡμέρα, καὶ εἰδοποιεῖ ὅτι πρέπει νὰ φροντίσω περὶ τῆς
ἐργασίας του.

— Δηλαδὴ πεινᾷς, καὶ ἐκ τούτου μαντεύεις, ὅτι γίνεται ἡμέρα.

— Βλέπω, μαντεύετε καὶ σεῖς, εὐγενέστατοί· ἀλλὰ καὶ τίποτε ἄλλο;
Προηγούμενε, σὺ ὅστις ἔχεις, καλὸ τυχε, ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ Γερονικόλα, φρόντισε, ἂν ἀγαπᾷς τὸ ἀρκούδιον, φρόντισε νὰ γενῇ κἀνὲν μικρὸν πρόγευμα· ἃς ἦναι καὶ τὸ ἀδελφὸν τοῦ σπογγάτου, ἃς ἦναι καὶ ἡ μή-
τηρ τῆς σεβαστῆς ζακούσκας, ἀδιάφορον ὅ,τι τύχοι· τέτοιαις ὥραις
τέτοια λόγια.

— Ἀδύνατον, φίλε μου, ὁ Γερονικόλας δὲν ἔχει φαγί.

— Τοῦλάχιστον, ἀθεόφοβε, θὰ ἔχῃ κρασί, διότι ἀρχίζω νὰ παγόνω.

— Ὅσῳ διὰ ὀλίγον κρασί ἴσως εὐρίσκεται, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἰδῶ
παγωμένον· πλὴν ὀλίγον νὰ ζῆς, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀρχίσῃς πολυ-
λογίας μετὰ τοῦ Συνταγματάρχου, ἀλλ' εἰς ἔργον ἀμέσως ἅμα ἢ
σειρά σου φθάσῃ.

— Εἶδες ἐκεῖ, παρ' ὀλίγον νὰ τὴν λησμονήσω αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν,
καθὼς καὶ σὺ ἐλησμονήσας τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ.

— Τῷ ὄντι! λοιπὸν ἐξακολουθῶ, ὀλίγας λέξεις καὶ τελειόνομεν.

— Τότε θὰ λησμονήσῃς πάλιν νὰ διατάξῃς τὸ κρασί, ἀφοῦ ἔλα-
βες εἶδος τι κυριαρχίας· ὅ,τι θέλεις γίνεται.

— Ἰδοὺ ὅμως μοὶ τὸ ἐνθυμίζεις σὺ—Γερονικόλα! ἀκόμη ὀλίγο κρασί.

— Μετὰ χαρᾶς, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Προηγουμε-
νου, καὶ δὲν ἐθράδυνε νὰ φανῇ, φέρων δευτέραν φιάλην οἴνου, τὴν ὁ-
ποίαν ἐναπέθεσεν ἐνώπιον τοῦ Προηγουμένου.

— Αἶ! γέρο, φέρε καὶ ἀπ' ἐδῶ· εἵμεθα καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν συντρο-
φίᾳ, ἔκραξεν ὁ Δοῦξ καὶ οἱ λοιποί.

— Τότε, κύριοι, ἃς φέρῃ μίαν φιάλην διὰ τὸν καθένα, νὰ εἰξεύ-
ρωμεν τὸν λογαριασμὸν τοῦλάχιστον, εἶπε τὸ ἀρκούδιον, καὶ κατόπιν
λέγε, ὅ,τι θέλεις Προηγούμενε, διότι αὐτὸ μόλις θὰ βρέξῃ τὸν λάρυγγά
μας, καὶ τὸ παρχυθῇ σου εἶναι ἀρκετὰ δρεκτικόν.

— Μόνον αὐτὴ ἡ χάρις δὲν σοῦ γίνεται, διότι ἐγγυήθην νὰ εὐθυ-
μήσῃς καὶ ὅχι νὰ μεθύσῃς.

— Τότε θὰ διαψεύσῃς λοιπὸν τὴν ἐπιγραφὴν, διὰ τὴν ὁποίαν πρὸ
ὀλίγου τόσον ἐκοπιάσαμεν καὶ θὰ συκοφαντήσῃς τὴν φήμην τοῦ κα-
ταστήματος.

— Δὲν ἀκούω τίποτε, καὶ ἂν θέλετε ἀκούσατε, ἄλλως διαλύω τὴν
συνεδρίαν.

— Ἰδὲ, τὸν σκληρόκαρδον! λόγια ὅπου λέγει· τί νὰ σοῦ κάμω ὅπου πληρόνεις καὶ διὰ τοῦτο μᾶς ὑπεχρέωσες, ἐπομένως καὶ ὁ Γερονικόλας εἶναι ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπει ἡ ἡλικία νὰ ἀνοίγῃ πιστώσεις, διότι δι' αὐτὸν εἶναι ὥς νὰ ἀνοίγῃ τὸν τάφον του, ἄλλως ἐβλέπομεν τίνος ἤθελε περάσει. Ὑπομονή! ἄς πῖωμεν εἰς ὑγείαν μου.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Ἀρκουδίου! ἀνέκραξαν, καὶ ὅλοι ἐγέλασαν· ὁ Προηγούμενος ἤρχισε νὰ λέγῃ, προκαλέσας τὴν προσοχὴν των.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπεχωρίσθημεν καὶ ὁ καθεὶς ἐστρεψε τὴν ὀσφρησὶν του ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, τὸ δὲ βλέμμα του ἐπλανᾶτο καὶ ἐβυθίζετο εἰς εἰς τὴν ἔκτασιν, ἥτις ἐνῶ τόσα περιεῖχε προϊόντα δυνάμενα νὰ γλυκάνωσι τὴν γεῦσιν τοῦ ξηροῦ ἄρτου του αὐτὸς δὲν εἶχε τίποτε, περιεπλανήθη καὶ ἐγὼ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς νοερῶς ἐπὶ τοῦ σχεδίου μου καὶ τέλος προσδιώρισα τὴν ἀρχὴν ἐπὶ βάσεων ἀριθμητικῶν· μαντεύων δὲ, ὅτι καὶ τὸ τέλος θὰ ἦτο βεβαίως ἀριθμητικόν, τοὔτέστιν ἐξαγόμενον ἀλάνθαστον, ἐκάθησα ὑπὸ τὴν σκέπην μιᾶς ἀγριελαίας καὶ ἔκοψα νὰ φάγω τὸ πρῶτον τεμάχιον ἐκ τοῦ ἀραβοσιτίνου ἄρτου μου, τοῦ ὁποίου τὸ χρῶμα ἤθελον φθονήσῃ, σὰς βεβαιῶ, οἱ ζαχαροπλάσται τῶν Ἀθηνῶν, διότι ἐλλεῖπει αὐτὸ ἐκ τῆς παρτεσπάνιας των.

Μόλις ὅμως εἶχα ἐγγίσει· αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη μου, ὅτε ἄγριαι φωναὶ ὀπισθέν μου, μὲ ἔκαμνον νὰ τὸ ἀφήσω νὰ πέσῃ χαμαὶ, καὶ ἡ καρδία μου ἔπαλλε σφοδρῶς διότι ὑπέθεσα τὴν ἐμφάνισιν ἐχθρῶν· καὶ τότε εἰς τὸ καλὸ καὶ σχέδια καὶ Προηγούμενος. Βεβαίως ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγω τὸν θάνατον καὶ τὴν ἐπάθαινα ὥς ἐκεῖνος μὲ τὰ αὐγὰ καὶ τὰ καλὰθια.

Ἐστράφην καὶ βλέπω μίαν γραῖαν χωρικὴν, τὴν μόνην γυναῖκα, ἥτις εὗρίσκετο εἰς τὸ πεντακάλυβον ἐκεῖνο χωρίον, ἥτις μὲ κόμην λελυμένην ἐφώναζε· βοήθεια! βοήθεια! σκοτώθηκαν.

Ἐτρεξα πάραυτα καὶ εἰσέρχομαι ἐντὸς τοῦ καταδεικνυομένου εἰσώγέου δωματίου, μὲ τὸ πιστόλιον ἀνωρθωμένον καὶ τὴν μάχαιραν ἀνὰ χεῖρας. Ἐρωτῶν τί τρέχει;

— Δύω ἀπὸ τοὺς δικούς σας σκοτώνονται.

Εἰσῆλθα καὶ βλέπω δύω τῷ ὄντι ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες καταξέσχισμένοι τὰ ἐνδύματα καὶ τὸ πρόσωπον, ἴσταντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἐξηγριωμένοι καὶ ἐτοιμοὶ νὰ πυροβολήσωσι διὰ τῶν ἀνὰ χεῖρας πιστολίων, ἂν ὁ εἰς ἤθελε κινηθῇ.

— Τί τρέχει ἀδελφοί; ἐρωτῶ.

— Μὴ πλησιάζῃς μ' ἀποκρίνεται ὁ εἰς μὲ φωνὴν ἀσθμαίνουσαν.

— Ἐγὼ σοῦ λέγω· ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος, καὶ θὰ ἰδῇς ἂν ἔχω δίκαιον νὰ τὸν σκοτώσω.

— Ἄν ἠδύνασο τὸ ἔκαμνες, χωρὶς νὰ τὸ λέγῃς, καὶ πάλιν ἄδικον θὰ εἶχες· ἡ ἐλπίς ἀνῆκεν εἰς ἐμέ.

— Ἄν τολμᾷς ἐπαρέσθην, ἰδοὺ ἐκεῖ κεῖται.

Εἶπε καὶ κατέδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὴν θέσιν, εἰς ἣν ἔκειτο τῷ ὄντι μία καχεκτικὴ ἐλαία ἥτις ἐνῶ εἶναι τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης, κατέστη ἡ ἐλαία τῆς ἐριδος· τὴν ὁποίαν ἐμελλεν ἤδη νὰ λάβῃ ὁ καλῆτερος.

(ἀκολουθεῖ.)